ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 25ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση C-159/98 P(R),

Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών, εκπροσωπούμενη από τους P. V. F. Bos και M. M. Slotboom, δικηγόρους Ρότερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Μαρτίου 1998 στην υπόθεση T-310/97 R, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-455), με την οποία ζητείται

— η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής, καθώς και η αναστολή εκτελέσεως του άρθρου 1, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 329, σ. 50), όσον αφορά αντιστοίχως το ρύζι και τη ζάχαρη που αποτελούν το αντικείμενο κατεργασίας ή μεταποιήσεως στις Ολλανδικές Αντίλλες υπό τον όρο ότι οι

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Ολλανδικές Αντίλλες θα διατηρήσουν ή θα καθορίσουν για τα προϊόντα που αναφέρονται σ' αυτά τα σημεία κατώτατες τιμές εξαγωγής ίσες ή ανώτερες των τιμών παρεμβάσεως στην Κοινότητα, καθώς και η καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα,

ή, επικουρικώς,

— η ακύρωση της διατάξεως, η αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου και η καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους J. Huber και G. Houttuin, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, καθού στην πρωτόδικη δίκη,

υποστηριζόμενο από

την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους T. van Rijn, νομικό σύμβουλο, και X. Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

την **Ιταλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον U. Leanza, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τη F. Quadri, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde,

παρεμβαίνουσες στην πρωτόδικη δίκη,

και από

το **Βασίλειο της Ισπανίας,** εκπροσωπούμενο από την N. Díaz Abad, abogado del Estado, της νομικής υπηρεσίας του κράτους, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

παρεμβαίνον στην αναιρετική δίκη,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα S. Alber,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Απριλίου 1998, η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών άσκησε, κατά το άρθρο 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Μαρτίου 1998, T-310/97 R, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-455, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την αίτησή της λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2 Η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών ζητεί την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και, κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως του άρθρου 1, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως 91/482/ΕΟΚ σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 329, σ. 50, στο εξής: επίδικη απόφαση), όσον αφορά το ρύζι και τη ζάχαρη που αποτελούν αντικείμενο κατεργασίας ή μεταποιήσεως στις Ολλανδικές Αντίλλες, υπό τον όρο ότι οι Ολλανδικές Αντίλλες θα διατηρήσουν ή θα καθορίσουν για τα προϊόντα που αναφέρονται σ' αυτά τα σημεία κατώτατες τιμές εξαγωγής ίσες ή ανώτερες των τιμών παρεμβάσεως στην Κοινότητα, ή, επικουρικώς, την αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Προέδρου του Πρωτοδικείου προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 1998, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να του επιτραπεί η παρέμβαση στην παρούσα διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων προς υποστήριξη του κύρους της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

4 Με έγγραφο της 7ης Μαΐου 1998, η αναιρεσείουσα αντιτάχθηκε στην παρέμβαση του Βασιλείου της Ισπανίας. Προέβαλε ότι, σε αντίθεση προς τις Συνθήκες Προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, που κυρώθηκαν για το σύνολο του εδάφους των Κάτω Χωρών, οι Συνθήκες Προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας, του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας καθώς και της Αυστριακής Δημοκρατίας, της Φινλανδικής Δημοκρατίας και του Βασιλείου της Σουηδίας κυρώθηκαν ρητώς από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αποκλειστικά για το ευρωπαϊκό έδαφος του Βασιλείου αυτού. Η αναιρεσείουσα συνάγει συναφώς ότι, όσον αφορά τις Ολλανδικές Αντίλλες, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί να θεωρηθεί κράτος μέλος υπό την έννοια του άρθρου 227, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Επομένως, η αίτηση παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στο πλαίσιο ενδίκου μέσου ασκηθέντος από την Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών δεν μπορεί να επιτραπεί κατά νόμο.

5 Συναφώς, αρκεί να τονιστεί ότι το άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη και τα όργανα της Κοινότητας δύνανται να παρεμβαίνουν στις διαφορές που υποβάλλονται στο Δικα-

στήριο». Επομένως, δεν προβλέπεται κανένας περιορισμός στο δικαίωμα παρεμβάσεως των κρατών μελών στις διαφορές που υποβάλλονται στο Δικαστήριο, ιδίως βάσει της ιδιότητας των διαδίκων ή του αντικειμένου της δίκης.

6 Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί περαιτέρω το βάσιμό τους, προκύπτει, ότι οι αντιρρήσεις που διατύπωσε η αναιρεσείουσα είναι τελείως αλυσιτελείς προκειμένου να κριθεί το δικαίωμα παρεμβάσεως κράτους μέλους.

7 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας.

8 Με υπομνήματα που κατέθεσαν στη Γραμματεία στις 14 και 15 Μαΐου 1998, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους στο Δικαστήριο.

Νομικό πλαίσιο, περιστατικά και διαδικασία

9 Το νομικό πλαίσιο και τα περιστατικά που αποτέλεσαν την αφορμή της διαφοράς εκτίθενται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη ως ακολούθως:

«1 Οι Ολλανδικές Αντίλλες ανήκουν στις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (στο εξής: ΥΧΕ) που είναι συνδεδεμένες με την Κοινότητα. Το άρθρο 3, στοιχείο ρ', της Συνθήκης ΕΚ συγκαταλέγει, μεταξύ των στόχων της Συνθήκης αυτής, τη σύνδεση των ΥΧΕ με σκοπό την αύξηση των εμπορικών συ-

ναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως. Η σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα διέπεται από το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ καθώς και από την απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ), η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 136, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

2 Δυνάμει του άρθρου της 240, παράγραφος 1, η απόφαση ΥΧΕ έχει εφαρμογή για περίοδο δέκα ετών από την 1η Μαρτίου 1990. Το άρθρο αυτό ορίζει, στην παράγραφο 3, στοιχεία α' και β', ότι, πριν από τη λήξη της πρώτης πενταετούς περιόδου, το Συμβούλιο, με ομοφωνία και κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, αποφασίζει, πέραν της χρηματοδοτικής συνδρομής της Κοινότητας κατά τη δεύτερη πενταετή περίοδο, εφόσον παρίσταται ανάγκη, για τις τροποποιήσεις της αποφάσεως ΥΧΕ που επιθυμούν ενδεχομένως οι αρμόδιες αρχές των ΥΧΕ ή που πρότεινε ενδεχομένως η Επιτροπή βάσει της πείρας της ή σε συνάρτηση με τις τροποποιήσεις που αποτελούν αντικείμενο διαπραγματεύσεως μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (ΑΚΕ).

3 Από τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1997, Τ-179/97 R, Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-1297, σκέψη 3), προκύπτει ότι η Κοινότητα έχει πλεονασματική παραγωγή ρυζιού μεσαίων κόκκων, το οποίο αποκαλείται και Japonica. Αντιστρόφως, έχει ελλειμματική παραγωγή ρυζιού Indica, το οποίο αντιπροσωπεύει μόλις το 20 % της παραγωγής της σε ρύζι. Στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο έχει θεσπίσει ορισμένα μέτρα για να ενθαρρυνθεί η καλλιέργεια ρυζιού Indica από τους κοινοτικούς παραγωγούς.

4 Η εισαγωγή ρυζιού Indica στην Κοινότητα δημιουργεί ανταγωνισμό μεταξύ των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες στις ΥΧΕ και των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε τρίτες χώρες και στις χώρες ΑΚΕ. Οι εισαγωγές ρυζιού προελεύσεως χωρών ΑΚΕ αποτελούν το αντικείμενο δασμολογικής ποσοστώσεως ύψους 125 000 τόνων, υποκειμένης σε δασμό 50 %. Πέραν της ποσοστώσεως αυτής, οι πιο πάνω εισαγωγές υπόκεινται σε δασμό 100 %, ακριβώς όπως οι εισαγωγές προελεύσεως των άλλων τρίτων χωρών.

5 Μετά τη συγκομιδή, το ρύζι αποφλοιώνεται και στη συνέχεια γυαλίζεται σε διάφορα στάδια. Το βαθύχρωμο ρύζι, δηλαδή το ρύζι από το οποίο έχει αφαιρεθεί ο φλοιός, μεταποιείται σε ημιλευκανθέν ρύζι με την αφαίρεση του συνόλου ή μέρους των εξωτερικών στρωμάτων του περικαρπίου. Το λευκανθέν ρύζι, το οποίο είναι πλήρως μεταποιημένο ρύζι, λαμβάνεται κατόπιν ολικής αφαιρέσεως του περικαρπίου.

6 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ — το οποίο παράρτημα αφορά, μεταξύ άλλων, τον ορισμό της εννοίας "καταγόμενα προϊόντα" ή "προϊόντα καταγωγής" — ορίζει ότι, όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στα κράτη ΑΚΕ αποτελούν το αντικείμενο κατεργασίας ή μεταποιήσεως στις ΥΧΕ, θεωρείται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.

7 Ειδικότερα, από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η μεταποίηση εντός των Ολλανδικών Αντιλλών βαθύχρωμου ρυζιού καταγωγής χώρας ΑΚΕ σε ημιλευκανθέν ρύζι αρκεί για να αποκτήσει το βαθύχρωμο ρύζι προέλευση Ολλανδικών Αντιλλών σύμφωνα με τους κανόνες του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ. Συνεπώς, χάρη στον κανόνα αυτόν περί σωρεύσεως καταγωγών, το ρύζι που έχει μεταποιηθεί κατά τα ανωτέρω μπορεί να εισαχθεί στην Κοινότητα απηλλαγμένο δασμών.

8 Συγκεκριμένα, το άρθρο 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης ορίζει ότι τα εμπορεύματα καταγωγής ΥΧΕ επωφελούνται, κατά την είσοδό τους στα κράτη μέλη, της πλήρους καταργήσεως των δασμών που συντελέστηκε μεταξύ των κρατών μελών σύμφωνα με τη Συνθήκη. Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει ότι τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος. Εξάλλου, κατά το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως, η Κοινότητα δεν επιβάλλει ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος κατά την εισαγωγή προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.

9 Κατά παρέκκλιση από τις αρχές τις οποίες διατυπώνουν τα άρθρα αυτά, το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ παρέχει, με την παράγραφο 1, στην Επιτροπή την εξουσία να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως "αν η εφαρμογή της [εν λόγω] απόφασης προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα, ή αν δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής".

10 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή και το Συμβούλιο έχουν θεσπίσει σειρά μέτρων διασφαλίσεως. Έτσι, με την απόφασή της 93/127/ΕΟΚ της 25ης Φεβρουαρίου 1993 (ΕΕ L 50, σ. 27), η οποία τροποποιήθηκε από την απόφαση 93/211/ΕΟΚ, της 13ης Απριλίου 1993 (ΕΕ L 90, σ. 36), η Επιτροπή καθιέρωσε, και στη συνέχεια τροποποίησε επί το ελαστικότερο, μια κατώτατη τιμή εισαγωγής ρυζιού καταγωγής Ολλανδικών Αντιλλών. Αργότερα, το Συμβούλιο εξέδωσε διαδοχικώς τους κανονισμούς (ΕΚ) 304/97, της 17ης Φεβρουαρίου 1997, και 1036/97, της 2ας Ιουνίου 1997, περί θεσπίσεως μέτρων διασφαλίσεως κατά την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών (αντιστοίχως ΕΕ L 51, σ. 1, και ΕΕ L 151, σ. 8). Οι δύο αυτοί κανονισμοί καθιέρωσαν δασμολογική ποσόστωση η οποία περιόριζε ειδικά την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής Montserrat και νήσων Turks και Caicos, αντιστοίχως, σε 36 728 τόνους κατά την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου μέχρι τις 30 Απριλίου 1997 και 56 180 τόνους για την περίοδο από την 1η Μαΐου μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 1997.

11 Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν του προαναφερθέντος άρθρου 240, παράγραφος 3, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή, με ανακοίνωση προς το Συμβούλιο σχετικά με την ενδιάμεση αναθεώρηση της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Κοινότητα [έγγραφο COM(94) 538 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 1994], συνέστησε διάφορες προσαρμογές του καθεστώτος συνδέσεως που να λαμβάνουν, στο μέτρο του δυνατού, υπόψη ειδικά τις επιθυμίες που εξέφρασαν οι ΥΧΕ και την πείρα που αποκόμισε η Επιτροπή κατά τα πρώτα πέντε έτη εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ. Για να τεθεί τέρμα στη σύγκρουση "μεταξύ της πολιτικής της ανάπτυξης των ΥΧΕ και της διατήρησης των εγγυήσεων που παρέχονται στους παραγωγούς βάσει της κοινής οργάνωσης αγοράς", η Επιτροπή πρότεινε να συσταθεί ένας μηχανισμός που θα παρέχει τη δυνατότητα καθορισμού τιμών αναφοράς κατά την εισαγωγή. Ωστόσο, επιφυλασσόταν της δυνατότητας να συμπληρώσει τον μηχανισμό αυτόν με προσαρμογή, εφόσον παρίστατο ανάγκη, των κανόνων περί καταγωγής ΥΧΕ, όσον αφορά τη σώρευση ΑΚΕ/ΥΧΕ και την ελάχιστη κατεργασία που επιτρέπει την απόκτηση καταγωγής ΥΧΕ.

12 Στις 16 Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση αποφάσεως για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως ΥΧΕ (ΕΕ C 139, σ. 1). Στην έκτη και έβδομη αιτιολογική σκέψη της προτάσεως αυτής, η Επιτροπή υποστήριζε ότι η ελεύθερη πρόσβαση για κάθε προϊόν καταγωγής ΥΧΕ και η διατήρηση της σωρεύσεως καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ οδηγούν στη διαπίστωση ότι υφίσταται κίνδυνος συγκρούσεως μεταξύ των στόχων δύο κοινοτικών πολιτικών, δηλαδή της πολιτικής για την αναπτύξη των ΥΧΕ και της κοινής γεωργικής πολιτικής. Πρότεινε να προληφθούν νέες διαταραχές στην κοινοτική αγορά ορισμένων προϊόντων που υπόκεινται στην κοινή οργάνωση αγοράς ιδίως με τον αποκλεισμό της σωρεύσεως για τα γεωργικά προϊόντα, ενώ συγχρόνως θα προβλέπεται μεγαλύτερη ελαστικότητα γι' αυτά στο πλαίσιο διαδικασίας παρεκκλίσεων.

13 Διευθετώντας τις διιστάμενες απόψεις σχετικά με το ζήτημα της ενδεχόμενης καταργήσεως του κανόνα σωρεύσεως καταγωγών ή την υιοθέτηση εναλλακτικών λύσεων όπως ιδίως η διατήρηση του κανόνα αυτού συνοδευόμενου με ένα σύστημα κατωτάτων τιμών, το Συμβούλιο τροποποίησε την απόφαση ΥΧΕ με βάση το άρθρο 240, παράγραφος 3, εκδίδοντας στις 24 Νοεμβρίου 1997 την [επίδικη] απόφαση.

14 Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο υπενθυμίζει τον κίνδυνο συγκρούσεως του στόχου της αναπτύξεως των ΥΧΕ με τους στόχους της κοινής γεωργικής πολιτικής, κίνδυνο ο οποίος απορρέει από τη διατήρηση της κατ' άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ σωρεύσεως καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 6 και 7). Στην έβδομη αιτιολογική σκέψη, υπογραμμίζει ότι πρέπει να "προληφθούν νέες διαταραχές με μέτρα για τον καθορισμό ευνοϊκού πλαισίου για την κοινοτική ροή του εμπορίου, συμβατά με την κοινή γεωργική πολιτική". Προς τούτο, παρενέβαλε στην απόφαση ΥΧΕ τα νέα άρθρα 108α και 108β, τα οποία επιτρέπουν, αντιστοίχως, τη σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ για το ρύζι και τη ζάχαρη εντός του ορίου μιας δασμολογικής ποσοστώσεως.

15 Για το ρύζι, η ποσόστωση αυτή ανέρχεται, βάσει του προαναφερθέντος άρθρου 108α, παράγραφος 1, σε 160 000 τόνους, συμπεριλαμβανομένης της προβλεπομένης στην τέταρτη Σύμβαση του Λομέ δασμολογικής ποσοστώσεως του ρυζιού καταγωγής κρατών ΑΚΕ. Αρχική έκδοση πιστοποιητικών

εισαγωγής επιτρέπεται στις ΥΧΕ τον Ιανουάριο κάθε έτους για ποσότητα 35 000 τόνων. Εντός του συνολικού ορίου των 160 000 τόνων, θα μπορούν να γίνουν πρόσθετες εισαγωγές εφόσον τα κράτη ΑΚΕ όντως δεν χρησιμοποιήσουν τη δυνατότητά τους απ' ευθείας εξαγωγής στο πλαίσιο της ποσοστώσεως που προβλέπεται στη Σύμβαση του Λομέ. Εξάλλου, με την παράγραφο 2 του άρθρου 108 α, παρέχεται στην Επιτροπή η εξουσία να αυξήσει κατά 20 000 τόνους τη συνολική ποσόστωση των 160 000 τόνων, αν διαπιστώσει ότι από την αύξηση αυτή δεν υφίσταται κίνδυνος διαταράξεως της κοινοτικής αγοράς.

16 Όσον αφορά τη ζάχαρη, το άρθρο 108β επιτρέπει τη σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.

17 Για την εφαρμογή των πιο πάνω κανόνων σωρεύσεως, θεωρείται, αντιστοίχως, ότι αρκούν για να προσδώσουν τον χαρακτήρα προϊόντος καταγωγής ΥΧΕ η ολική ή μερική λεύκανση του ρυζιού, κατά το άρθρο 108α, παράγραφος 4, και η κυβοποίηση της ζάχαρης ή ο χρωματισμός της, κατά το άρθρο 108β.»

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Δεκεμβρίου 1997, η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

11 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Δεκεμβρίου 1997, ζήτησε επίσης, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ, να ανασταλεί η εκτέλεση των σημείων 31 και 32 του άρθρου 1 της επίδικης αποφάσεως, σχετικά με το ρύζι και τη ζάχαρη που αποτελούν αντικείμενο κατεργασίας ή μεταποιήσεως στις Ολλανδικές Αντίλλες, υπό τον όρο ότι οι Ολλανδικές Αντίλλες θα διατηρήσουν ή θα καθορίσουν για τα προϊόντα που αναφέρονται στα σημεία αυτά κατώτατες τιμές εξαγωγής ίσες ή ανώτερες των τιμών παρεμβάσεως στην Κοινότητα.

Η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη

12 Με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

13 Αφού κήρυξε παραδεκτή την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέτασε κατ' αρχάς το επείγον των ζητηθέντων μέτρων και προέβη στη στάθμιση των εν προκειμένω συμφερόντων, κατόπιν δε εκτίμησε το fumus boni juris της αιτήσεως.

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

14 Όσον αφορά το επείγον και τη στάθμιση των συμφερόντων, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής διαπίστωσε ότι οι επίμαχες δασμολογικές ποσοστώσεις θεσπίστηκαν προκειμένου να αποτραπεί ο κίνδυνος συγκρούσεως μεταξύ του στόχου της αναπτύξεως των ΥΧΕ και του στόχου της κοινής γεωργικής πολιτικής, ειδικότερα δε προκειμένου να διατηρηθούν οι εισαγωγές, εντός της Κοινότητας, ρυζιού και ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ σε όρια συμβιβάσιμα με την ισορροπία της κοινοτικής αγοράς και λαμβανομένων υπόψη των σημαντικών δυνατοτήτων αναπτύξεως των εισαγωγών αυτών (σκέψεις 55 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

15 Ως προς τον καθορισμό κατωτάτων τιμών εξαγωγής, από το οποίο η αναιρεσείουσα εξάρτησε το αίτημά της αναστολής, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής τόνισε ότι δεν ήταν εξασφαλισμένο ότι ο καθορισμός αυτός θα παρείχε τη δυνατότητα να αποφευχθούν νέες διαταραχές στις κοινοτικές αγορές και δεν θα είχε, κατά τη διάρκεια της κύριας δίκης, ορισμένα οριστικά αποτελέσματα ικανά να στερήσουν την επίδικη απόφαση της αποτελεσματικότητάς της (σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

16 Ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής έκρινε εξάλλου ότι, εκτός της περιπτώσεως υπάρξεως προδήλως επείγοντος, δεν μπορεί, χωρίς να υπάρξει κίνδυνος να θίξει τη διακριτική εξουσία του Συμβουλίου, να υποκαταστήσει το θεσμικό αυτό όργανο στην εκτίμησή του όσον αφορά την επιλογή του πλέον κατάλληλου μέτρου για να προληφθούν διαταραχές στις κοινοτικές

αγορές ρυζιού και ζάχαρης, λαμβανομένων συγχρόνως υπόψη των επιταγών σχετικά με τη σύνδεση των ΥΧΕ και, επομένως, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων θα μπορούσε να γίνει δεκτή μόνον αν το επείγον των ζητουμένων μέτρων είναι αδιαμφισβήτητο (σκέψεις 64 και 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

17 Εκκινώντας από αυτή τη βασική θεώρηση, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής προέβη, στις σκέψεις 66 έως 77 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στην εξέταση των αποτελεσμάτων από την εφαρμογή της επίδικης αποφάσεως επί της καταστάσεως των Ολλανδικών Αντιλλών προκειμένου να κρίνει τον βαθμό επείγοντος της ζητουμένης αναστολής.

18 Η εξέταση αυτή αφορά διαδοχικά τον τομέα του ρυζιού, τον τομέα της ζάχαρης και τη συνολική οικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών.

19 Όσον αφορά τον τομέα του ρυζιού, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής έκρινε ότι η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών δεν κατόρθωσε να αποδείξει την ύπαρξη του προβαλλομένου κινδύνου αφανίσεως των περισσοτέρων εργοστασίων ρυζιού στο έδαφός της. Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, διαπίστωσε ότι, εκ πρώτης όψεως και σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, η επίδικη απόφαση δεν έχει ως αποτέλεσμα να περιοριστούν, στην πραγματικότητα, οι ετήσιες εξαγωγές ρυζιού των ΥΧΕ προς την Κοινότητα σε 35 000 τόνους, ενώ το υπόλοιπο φέρεται ότι εισάγεται απ' ευθείας από τις χώρες ΑΚΕ. Πράγματι, κατά τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, για να αποφύγουν την καταβολή δασμών οι χώρες ΑΚΕ έχουν συμφέρον να εξάγουν προς την Κοινότητα κατά προτίμηση μέσω των ΥΧΕ, εντός του ορίου της ποσοστώσεως των 160 000 τόνων που καθορίζεται με την επίδικη απόφαση. Επιπλέον, η επιβολή ετήσιας δασμολογικής ποσοστώσεως 160 000 τόνων συνεπάγεται μόνο μείωση κατά 22 % των εξαγωγών ρυζιού σε σχέση με τις εξαγωγές που έγιναν κατά τη διάρκεια των πριν από την εφαρμογή των μέτρων διασφαλίσεως ετών. Τέλος, κατά τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, δεν προκύπτει ότι τα εν λόγω μέτρα διασφαλίσεως προκάλεσαν αυτά καθεαυτά τον αφανισμό μεγάλου μέρους των εργοστασίων ρυζιού στις Ολλανδικές Αντίλλες (σκέψεις 67 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

20 Όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής τόνισε, αφενός, ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε κανένα στοι-

χείο που να επιτρέπει να αξιολογηθεί η σημασία της δραστηριότητας αυτής για την οικονομία των Ολλανδικών Αντιλλών και, αφετέρου, ότι η επίδικη απόφαση συνεπάγεται μόνο μείωση των εξαγωγών κατά 14 % σε σχέση με το 1996 (σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

21 Τέλος, όσον αφορά την οικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής παρατήρησε ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι οι επίμαχες δασμολογικές ποσοστώσεις συνεπάγονται ασθενή μόνο μείωση των εξαγωγών προς την Κοινότητα, ότι στηρίζεται σε απλές προβλέψεις σχετικά με την αύξηση των εξαγωγών ρυζιού και ζάχαρης και, τέλος, ότι δεν περιέχει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να επιτρέπει να υποτεθεί ότι η προβαλλόμενη βλάβη θα μπορούσε να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη (σκέψεις 73 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

22 Ως συμπέρασμα, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής αποφάνθηκε ότι η προϋπόθεση του επείγοντος δεν συνέτρεχε εν προκειμένω.

Επί του fumus boni juris

23 Όσον αφορά το fumus boni juris της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, από την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών επικαλέστηκε ένα και μοναδικό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου ratione temporis να θεσπίσει την επίδικη απόφαση μετά τη λήξη της προθεσμίας που ορίζεται στο άρθρο 240, παράγραφος 3, της αποφάσεως ΥΧΕ (σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως). Εκ πρώτης όψεως, ο λόγος αυτός κρίθηκε από τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή αβάσιμος. Συγκεκριμένα, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής, παραπέμποντας στην απόφαση 10ης Οκτωβρίου 1978, 148/77, Hansen και Balle (Συλλογή τόμος 1978, σ. 563, σκέψη 10), έκρινε ότι η διάταξη αυτή της αποφάσεως ΥΧΕ έπρεπε, εκ πρώτης όψεως, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει απλώς ενδεικτικό χαρακτήρα. Ομοίως, εξέθεσε ότι η πενταετής προθεσμία η οποία έτυχε συναφώς επικλήσεως δεν

έχει, εκ πρώτης όψεως, το ίδιο νομικό περιεχόμενο με τη διαδικαστική προθεσμία που προβλέπεται στο άρθρο 30, παράγραφος 8, του παραρτήματος II της αποφάσεως ΥΧΕ την οποία αφορούσε η απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1994, C-430/92, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-5197) (σκέψεις 80 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

24 Αφού διαπίστωσε κατ' αυτόν τον τρόπο ότι η Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης και, αφετέρου, ότι ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε κατά της επίδικης αποφάσεως δεν φαινόταν, εκ πρώτης όψεως, βάσιμος, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής απέρριψε το αίτημα λήψεως προσωρινών μέτρων.

25 Εφόσον οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλα τα αναγκαία στοιχεία για να κριθεί η αναίρεση, δεν χρειάζεται να προβούν σε προφορικές διευκρινίσεις.

Επί του παραδεκτού της αναιρέσεως

26 Το Συμβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Ιταλική Δημοκρατία θεωρούν και οι τρεις ότι η αναίρεση είναι απαράδεκτη. Προβαίνουν πάντως σε ξεχωριστή θεμελίωση των ισχυρισμών τους.

27 Κατά το Συμβούλιο, η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως εξαρτάται από τέσσερις σωρευτικές προϋποθέσεις: η αναστολή πρέπει να δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως από πραγματικής και νομικής απόψεως (fumus boni juris), πρέπει να υπάρχει περίπτωση επείγοντος, η στάθμιση των συμφερόντων πρέπει να κλίνει υπέρ της χορηγήσεως της αναστολής και, τέλος, η αναστολή πρέπει να είναι προσωρινή υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζει τα επίμαχα νομικά ή πραγματικά σημεία ούτε να εξουδετερώνει εκ των προτέρων τις συνέπειες της αποφάσεως που θα εκδοθεί μεταγενέστερα στην κύρια διαδικασία.

28 Όμως, εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν βάλλει κατά της κρίσεως του αρμοδίου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή όσον αφορά την τέταρτη προϋπόθεση, κατά την οποία η διάταξη δεν μπορεί να εξουδετερώνει εκ των προτέρων τις συνέπειες της αποφάσεως που θα εκδοθεί μεταγενέστερα, καίτοι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής, στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, τόνισε την ανάγκη να ληφθεί υπόψη «ο κίνδυνος ανεπανόρθωτης προσβολής των συμφερόντων της Κοινότητας στην περίπτωση κατά την οποία ληφθεί το ζητούμενο προσωρινό μέτρο». Επομένως, κατά το Συμβούλιο, η αναίρεση πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

29 Τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

30 Βεβαίως, είναι αληθές ότι στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής αποφάνθηκε ότι δεν είναι εξασφαλισμένο ότι «ο ενδεχόμενος καθορισμός κατώτατης τιμής, σε αντικατάσταση των βαλλομένων δασμολογικών ποσοστώσεων (...), δεν θα έχει, κατά τη διάρκεια της κύριας δίκης, ορισμένα οριστικά αποτελέσματα ικανά να στερήσουν την [επίδικη] απόφαση της αποτελεσματικότητάς της».

31 Εντούτοις, δεν μπορεί να συναχθεί από αυτό, όπως πράττει το Συμβούλιο, ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής δέχθηκε ότι η ζητούμενη αναστολή δεν έχει τον απαιτούμενο προσωρινό χαρακτήρα. Προκύπτει απλώς ότι το μέτρο αυτό δεν του φαινόταν «εξασφαλισμένο».

32 Εν πάση περιπτώσει, όπως προκύπτει, στις περισσότερες των διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων, τόσο η παροχή όσο και η άρνηση παροχής της ζητηθείσας αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως μπορούν να παράγουν, σε ορισμένο βαθμό, ορισμένα οριστικά αποτελέσματα και εναπόκειται στον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, ο οποίος έχει επιληφθεί αιτήματος αναστολής, να σταθμίσει τους κινδύνους που συνδέονται με καθεμία από τις δυνατές λύσεις [βλ., στο πνεύμα αυτό, τη διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 40].

33 Επομένως, η κρίση του προσωρινού χαρακτήρα της ζητούμενης αναστολής δεν είναι κατ' αρχήν αποσπαστή από τη στάθμιση των υφισταμένων συμφερόντων, οπότε η ανυπαρξία, στην αίτηση ακυρώσεως, ειδικού λόγου αφορώντος αυτή την προϋπόθεση δεν μπορεί να συνεπάγεται το απαράδεκτο της ακυρώσεως στο σύνολό της, εφόσον με την ακύρωση βάλλεται, όπως εν προκειμένω, η πραγματοποιηθείσα με την ακυρωσιβαλλομένη διάταξη στάθμιση.

34 Το Βασίλειο της Ισπανίας, εξάλλου, προβάλλει ότι το σύνολο των λόγων της ακυρώσεως είτε θέτουν υπό αμφισβήτηση την κρίση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του αρμοδίου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή είτε θέτουν ζητήματα ουσίας τα οποία δεν μπορούν να λυθούν παρά μόνο στο πλαίσιο της κύριας προσφυγής.

35 Συναφώς, ενόψει του αριθμού και της ποικιλίας των λόγων και επιχειρημάτων που προβάλλει η αναιρεσείουσα, φαίνεται προσφορότερο να εξεταστεί το ζήτημα αυτό του παραδεκτού στο πλαίσιο της αναλύσεως καθενός από τους λόγους αναιρέσεως, η οποία δεν μπορεί εξαρχής να κηρυχθεί απαράδεκτη στο σύνολό της.

36 Τέλος, η Ιταλική Δημοκρατία καταλήγει επίσης στο συμπέρασμα ότι η παρούσα αναίρεση είναι απαράδεκτη χωρίς, πάντως, να προβάλει ιδιαίτερα επιχειρήματα προς στήριξη του συμπεράσματος αυτού. Πράγματι, περιορίζεται να προβάλει ότι υποστηρίζει την ένσταση που πρότεινε το Συμβούλιο πρωτοδίκως κατά του παραδεκτού της κύριας προσφυγής.

37 Συναφώς, αρκεί να τονιστεί ότι η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε το Συμβούλιο πρωτοδίκως επί του σημείου αυτού, και η οποία απορρίφθηκε με τις σκέψεις 30 έως 38 της ακυρωσιβαλλομένης διατάξεως στο πλαίσιο της εξετάσεως του παραδεκτού της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, δεν μπορεί να θεμελιώσει το απαράδεκτο της ακυρώσεως.

38 Επομένως, από την ανωτέρω σκέψη προκύπτει ότι η αναίρεση πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

Οι λόγοι που προβάλλονται προς στήριξη της αναιρέσεως

39 Η αναιρεσείουσα προβάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως τρεις λόγους στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως. Δεδομένου ότι ο πρώτος λόγος αφορά το τελικό μέρος της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, σχετικά με την έλλειψη fumus boni juris, πρέπει να εξεταστούν όλως εξαρχής ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος που αφορούν το επείγον και τη στάθμιση των συμφερόντων.

Επί του δευτέρου λόγου που αφορά το επείγον

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Ο δεύτερος λόγος της αναιρέσεως υποδιαιρείται σε δύο εναλλακτικά σκέλη με τα οποία επιχειρείται να αποδειχθεί ότι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου δεν έκρινε ορθώς την προϋπόθεση του επείγοντος.

41 Στο πρώτο σκέλος, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι από το κείμενο της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι, όσον αφορά τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη, αγνοήθηκε η ουσιώδης επιχειρηματολογία της, δηλαδή το ανεπανόρθωτο γεγονός της απωλείας χρόνου που υφίστανται οι Ολλανδικές Αντίλλες στη μακροοικονομική τους ανάπτυξη. Ενόψει του χρονικού διαστήματος που συνεπάγεται κατ' ανάγκη η διαδικασία της κύριας δίκης, η αναιρεσείουσα προέβαλε πράγματι ενώπιον του αρμοδίου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή ότι η επίδικη απόφαση καθιστούσε αδύνατη την υλοποίηση μέχρι την 1η Μαρτίου 2000, ημερομηνία λήξεως ισχύος της αποφάσεως ΥΧΕ, της σχεδιασθείσας οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως. Όμως, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής κακώς περιορίστηκε, ειδικότερα στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στο να εκτιμήσει την προβαλλόμενη βλάβη βάσει του όγκου των ανταλλαγών και της καταστάσεως της βιομηχανίας ρυζιού και ζάχαρης.

42 Το Συμβούλιο, εξάλλου, θεωρεί ότι η αποδοχή μιας τέτοιας συλλογιστικής που στηρίζεται στο ανεπανόρθωτο γεγονός της απωλείας χρόνου θα κατέληγε στην παράλογη κατάσταση στην οποία μια βλάβη, που από την ίδια της τη φύση συνδέεται με την πάροδο χρόνου, ουδέποτε θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο χρηματοοικονομικής αντισταθμίσεως καθόσον ο απολεσθείς χρόνος δεν μπορεί πλέον να αναπληρωθεί.

43 Επιπλέον, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να προσάπτει στον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή ότι εξέτασε λεπτομερώς τον όγκο των εμπορικών ανταλλαγών καθώς και την κατάσταση της βιομηχανίας ρυζιού και ζάχαρης, καθόσον η ίδια η αναιρεσείουσα επέμεινε επί των σημείων αυτών. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, ελάχιστη σημασία είχε το αν η προβαλλόμενη βλάβη θεωρείται υπό το πρίσμα των ανταλλαγών ρυζιού και ζάχαρης ή υπό το πρίσμα της συνολικής αναπτύξεως της οικονομίας των Ολλανδικών Αντιλλών.

44 Η αναιρεσείουσα, με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου, ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν η προβαλλόμενη ζημία μπορούσε να καθοριστεί μέσω αναφοράς στον όγκο των εμπορικών ανταλλαγών και την κατάσταση της βιομηχανίας του ρυζιού και της ζάχαρης στις Ολλανδικές Αντίλλες, γεγονός παραμένει ότι η σοβαρότητα και το ανεπανόρθωτο της βλάβης εκτιμήθηκαν εσφαλμένως με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, αυτό δε για τρεις λόγους.

45 Πρώτον, όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης, από τις σκέψεις 71 και 72 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι οι προσδοκίες των βιομηχανιών των ΥΧΕ που βρίσκονταν ακόμη στο ξεκίνημα δεν ελήφθησαν υπόψη στην επίδικη απόφαση. Κατά την αναιρεσείουσα, εφόσον ένας από αυτούς τους στόχους του άρθρου 133, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ συνίσταται ακριβώς στην προστασία των βιομηχανιών των ΥΧΕ που βρίσκονται στο ξεκίνημα, το γεγονός ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι προσδοκίες αυτές μπορεί να αποτελέσει, αφ' εαυτού και αυτομάτως, απόδειξη περί της υπάρξεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης για τις Ολλανδικές Αντίλλες.

46 Δεύτερον, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής, στο πλαίσιο της εκ μέρους του εξετάσεως της προϋποθέσεως του επείγοντος, δεν χρησιμοποίησε

τα ίδια κριτήρια για να κρίνει τα συμφέροντα της κοινής γεωργικής πολιτικής, αφενός, και τα συμφέροντα της συνδέσεως των ΥΧΕ, αφετέρου, κατά παράβαση του άρθρου 132, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Ειδικότερα, αποδόθηκε μεγαλύτερη σημασία στην προστασία του ρυζιού και της ζάχαρης της Κοινότητας, που αντιπροσωπεύουν μόνον το 0,5 % του κοινοτικού ΑΕΠ (ακαθάριστου εσωτερικού προϊόντος), παρά στη βλάβη που υφίστανται οι Ολλανδικές Αντίλλες, η οποία φθάνει το 0,9 % του ΑΕΠ τους.

47 Τρίτον, όσον αφορά τη βιομηχανία του ρυζιού, το συμπέρασμα που περιέχεται στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά το οποίο δεν αποδείχθηκε ότι η άμεση εφαρμογή της επίδικης αποφάσεως αποτελούσε κίνδυνο αφανίσεως των περισσότερων από τα εργοστάσια ρυζιού των Ολλανδικών Αντιλλών, πάσχει δύο πλημμέλειες αναγόμενες στη συλλογιστική.

48 Αφενός, η διάταξη αντιπαρέρχεται σιωπηρώς την ύπαρξη του κανονισμού (ΕΚ) 2603/97 της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής για την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής των κρατών ΑΚΕ καθώς επίσης και για την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερπόντιων χωρών και εδαφών (ΥΧΕ) (ΕΕ L 351, σ. 22), που θεσπίστηκε κατ' εφαρμογήν της επίδικης αποφάσεως. Σύμφωνα με αυτό το νέο και περιοριστικό σύστημα, οι επιχειρηματίες μπορούν να εισάγουν συνολικώς 35 000 τόνους ρύζι στην Κοινότητα προελεύσεως ΥΧΕ από τον Ιανουάριο, ενώ το υπόλοιπο των 125 000 τόνων μπορεί να εισάγεται κατά το τέλος του έτους με μηδενικό συντελεστή υπό την προϋπόθεση, πάντως, ότι οι χώρες ΑΚΕ δεν έχουν εξαγάγει την ποσότητα αυτή απ' ευθείας στην Κοινότητα. Όμως, κατά την αναιρεσείουσα, η αποθεματοποίηση του ρυζιού μέχρι το τέλος του έτους είναι υπερβολικά δαπανηρή και υπερβολικά επικίνδυνη από εμπορικής απόψεως σε σύγκριση με το πλεονέκτημα της μηδενικής εισφοράς, οπότε οι παραγωγοί ρυζιού ΑΚΕ αναγκάζονται να εξάγουν απ' ευθείας στην Κοινότητα αντί να το πράττουν μέσω των ΥΧΕ. Η Επιτροπή το παραδέχθηκε αυτό με τις γραπτές παρατηρήσεις της ενώπιον του Πρωτοδικείου, από τις οποίες προκύπτει ότι, τον Ιανουάριο του 1998, 41 688 τόνοι ρυζιού είχαν ήδη εισαχθεί στην Κοινότητα από χώρες ΑΚΕ. Επομένως, κακώς ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής έκρινε, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι παραγωγοί ρυζιού ΑΚΕ προτιμούν να εξάγουν τα προϊόντα τους μέσω των ΥΧΕ.

49 Αφετέρου, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής δεν έλαβε υπόψη τις πραγματικές διαπιστώσεις που περιέχονται στην έκθεση που κατάρτισε το Ολλανδικό Οικονομικό

Ινστιτούτο και προσκόμισε πρωτοδίκως η αναιρεσείουσα, διαπιστώσεις κατά τις οποίες, ακόμη και αν οι Ολλανδικές Αντίλλες επετύγχαναν το μεγαλύτερο μέρος της ποσοστώσεως των 160 000 τόνων ρυζιού, οι δραστηριότητες κατεργασίας και εμπορίας του ρυζιού στις Ολλανδικές Αντίλλες θα μειώνονταν κατά τουλάχιστον 44 %. Εξάλλου, το γεγονός ότι το 1997 η βιομηχανία αυτή δεν πτώχευσε, παρά τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως που περιορίζουν τις εξαγωγές, δεν είναι χαρακτηριστικό, διότι πρόκειται για προσωρινά μέτρα και όχι για μόνιμη διαρθρωτική μεταβολή της καταστάσεως.

50 Απαντώντας στο δεύτερο αυτό σκέλος του δεύτερου λόγου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή επισημαίνουν το γεγονός ότι, όπως τόνισε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, ο κανόνας κατά τον οποίο ζημία οικονομικής φύσεως δεν είναι, καταρχήν, ανεπανόρθωτη (σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως) τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω (σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως).

51 Τα δύο θεσμικά όργανα τονίζουν επίσης ότι τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στο δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου είναι ως επί το πλείστον απαράδεκτα, καθόσον αφορούν τον χαρακτηρισμό των περιστατικών εκ μέρους του αρμοδίου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή.

Εκτίμηση

52 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, από τις σκέψεις 73 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής εξέτασε τα επιχειρήματα που αφορούν την οικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών με την προοπτική του έτους 2000.

53 Συγκεκριμένα, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής έκρινε ότι τα αριθμητικά στοιχεία που παρέθεσε η αναιρεσείουσα ως προς την οικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών δεν λαμβάνουν υπόψη τις διαπιστώσεις στις οποίες είχε καταλήξει προηγουμένως, όσον αφορά την πραγματική επίπτωση της επίδικης αποφάσεως επί των εξαγωγών ρυζιού και ζάχαρης από τις Ολλανδικές Αντίλλες προς την Κοινότητα. Ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής τόνισε ομοίως ότι δεν είχε αποδειχθεί το ανεπανόρθωτο της βλάβης ελλείψει αποδείξεως προβλέψιμων διαρθρωτικών αποτελεσμάτων επί της βιομηχανίας του ρυζιού και της ζάχαρης.

54 Επομένως, από την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι, όσον αφορά την οικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής διαπίστωσε ότι η βλάβη, αφενός, δεν παρουσίαζε την προβαλλόμενη σοβαρότητα και, αφετέρου, δεν εμφανιζόταν ως ανεπανόρθωτη.

55 Η αμφισβήτηση του βασίμου αυτών των διαπιστώσεων εκ μέρους της αναιρεσείουσας, για τον λόγο ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής θα έπρεπε να είχε αποδώσει μεγαλύτερη σημασία στο ανεπανόρθωτο γεγονός του απολεσθέντος χρόνου για την μακροοικονομική ανάπτυξη των Ολλανδικών Αντιλλών, ισοδυναμεί με αμφισβήτηση της ορθότητας των πραγματικών κρίσεων στις οποίες στηρίζεται η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη.

56 Όμως, κατά το γράμμα του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, το οποίο έχει επίσης ισχύ στις αναιρέσεις που ασκούνται σύμφωνα με το άρθρο 50, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται επί νομικών ζητημάτων και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους αντλούμενους από την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο [διατάξεις της 11ης Ιουλίου 1996, C-148/96 P(R), Goldstein κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3883, σκέψη 22, και της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψεις 43 και 44].

57 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

58 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας δεν επιτρέπει ούτε τη διαπίστωση πλάνης περί το δίκαιο όσον αφορά τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή.

59 Επομένως, το πρώτο επιχείρημα, που στηρίζεται στη φερόμενη παράβαση του άρθρου 133, παράγραφος 3, της Συνθήκης, πρέπει να απορριφθεί.

60 Αφενός, το επιχείρημα αυτό προϋποθέτει ότι η άρνηση χορηγήσεως της ζητούμενης αναστολής θα έχει ως συνέπεια το κλείσιμο μιας βιομηχανίας που μόλις έχει αρχίσει να λειτουργεί εντός των Ολλανδικών Αντιλλών, πράγμα που ισοδυναμεί με αμφισβήτηση της ορθότητας των πραγματικών εκτιμήσεων που περιέχονται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη. Επομένως, πρέπει, κατά τούτο, να μη ληφθεί υπόψη για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 56 της παρούσας διατάξεως.

61 Αφετέρου, ακόμη και αν υποτεθεί, όπως προβάλλει η αναιρεσείουσα, ότι το κλείσιμο μιας βιομηχανίας που μόλις έχει αρχίσει να λειτουργεί εντός των ΥΧΕ συνιστά κατ' ανάγκη παράβαση του άρθρου 133, παράγραφος 3, της Συνθήκης, η παράβαση αυτή δεν αποτελεί παρά ταύτα αφ' εαυτής και αυτομάτως σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη.

62 Πράγματι, η ενδεχόμενη παράβαση διατάξεως της Συνθήκης, καίτοι μπορεί να θέσει ζήτημα κύρους της επίδικης αποφάσεως, δεν μπορεί κατ' αρχήν να αποτελεί αφ' εαυτής απόδειξη περί της σοβαρότητας ενδεχομένης βλάβης καθώς και του χαρακτήρα της ως ανεπανόρθωτης.

63 Το δεύτερο επιχείρημα ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής χρησιμοποίησε διαφορετικά κριτήρια για να εκτιμήσει τα συμφέροντα της κοινής γεωργικής πολιτικής, αφενός, και τα συμφέροντα της συνδέσεως των ΥΧΕ, αφετέρου, σκοπεί στην αμφισβήτηση της ορθότητας της εκτιμήσεως των περιστατικών στην οποία προέβη ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής για να αρνηθεί τη λήψη των προσωρινών μέτρων. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 56 της παρούσας διατάξεως.

64 Το τρίτο επιχείρημα, που αφορά την κατάσταση του τομέα της ζάχαρης, δεν επιτρέπει ούτε αυτό τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

65 Προσάπτοντας στον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή ότι δεν έλαβε υπόψη τον κανονισμό 2603/97, η αναιρεσείουσα επιχειρεί πράγματι να αμφισβητήσει την ορθότητα των πραγματικών διαπιστώσεων στις οποίες προέβη ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής, όσον αφορά την οικονομική κατάσταση των επιχειρηματιών των χωρών ΑΚΕ. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή για τους λόγους που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 56 της παρούσας διατάξεως.

66 Η αναιρεσείουσα προσάπτει ομοίως στον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή ότι αντιπαρήλθε σιωπηρώς τα συμπεράσματα της εκθέσεως που συνέταξε το Ολλανδικό Οικονομικό Ινστιτούτο, κατά τα οποία οι δραστηριότητες κατεργασίας και εμπορίας του ρυζιού εντός των Ολλανδικών Αντιλλών θα μειώνονταν αναγκαστικά κατά 44 % συνεπεία της θεσπίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

67 Η τελευταία αυτή αιτίαση πρέπει να νοηθεί ως προσάπτουσα στον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου είτε ότι δεν έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που παρέθεσε η αναιρεσείουσα είτε ότι παρέλειψε να αιτιολογήσει τη διάταξή του επί του σημείου αυτού.

68 Όσον αφορά τη μη λήψη υπόψη των αποδεικτικών στοιχείων που προβάλλει η αναιρεσείουσα, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο αναιρέσεως, το Δικαστήριο δεν είναι κατ' αρχήν αρμόδιο να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο προς στήριξη της διαπιστώσεώς του ή της εκτιμήσεως των περιστατικών. Πράγματι, εφόσον τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν το βάρος και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο και μόνον είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί (βλ., με το πνεύμα αυτό, την απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 66, και διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 1998, C-30/96 P, Abello κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-377, σκέψη 53).

69 Επομένως, εφόσον περιορίζεται να προσάψει στον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή ότι δεν προέβη ρητώς στην εκτίμηση ενός συγκεκριμένου αποδεικτικού στοιχείου, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας πρέπει να απορριφθεί.

70 Εννοούμενη ως αιτίαση που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας της διατάξεως επ' αυτού του σημείου, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας πρέπει ομοίως να απορριφθεί. Πράγματι, δεν μπορεί να απαιτείται από τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή να αποφαίνεται ρητώς επί όλων των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που θίγονται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων. Αρκεί οι λόγοι τους οποίους έκρινε βάσιμους να αιτιολογούν προσηκόντως, ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως, τη διάταξή του και να καθιστούν δυνατή την εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του δικαστικού ελέγχου [προπαρατεθείσα διάταξη SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 52, και διάταξη της 10ης Σεπτεμβρίου 1997, C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 1997, σ. I-4729, σκέψη 20].

71 Όμως, εν προκειμένω, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου σαφώς εξέθεσε την εκ μέρους του εκτίμηση της καταστάσεως επί αυτού του σημείου στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

72 Ως προς την αναφορά εκ μέρους του αρμοδίου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή στην πείρα από τα μέτρα διασφαλίσεως που θεσπίστηκαν το 1997, τα οποία δεν φαίνεται να είχαν ως συνέπεια τον αφανισμό ενός μεγάλου μέρους των εργοστασίων ρυζιού που είναι εγκατεστημένα στις Ολλανδικές Αντίλλες, αυτή φαίνεται πλήρως λυσιτελής. Πράγματι, στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου δεν όφειλε να λάβει υπόψη τον μόνιμο χαρακτήρα της επίδικης αποφάσεως, αλλά είχε απλώς την υποχρέωση να εκτιμήσει τα αποτελέσματα που θα μπορούσε να προκαλέσει η απόφαση αυτή κατά τον προ της περατώσεως της κύριας δίκης χρόνο. Επομένως, βασίμως μπορούσε να αναφερθεί στα διαπιστωθέντα αποτελέσματα των προηγουμένων προσωρινών μέτρων.

73 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

74 Για όλους αυτούς τους λόγους, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου που αφορά τη λήψη υπόψη των συμφερόντων των Ολλανδικών Αντιλλών

Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Ο τρίτος λόγος που προβάλλεται προς στήριξη της αναιρέσεως αφορά κυρίως τη συλλογιστική που αναπτύσσεται ως εισαγωγή στις σκέψεις 55 έως 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, όπως αυτές συνοψίζονται στις σκέψεις 14 έως 16 της παρούσας διατάξεως, κατά την οποία ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, δεδομένου όχι μόνο του κινδύνου ανεπανόρθωτης προσβολής των δικαιωμάτων της Κοινότητας σε περίπτωση λήψεως του ζητουμένου προσωρινού μέτρου, αλλά επίσης και της εξουσίας εκτιμήσεως του Συμβουλίου στο πλαίσιο της μεταξύ τους εναρμονίσεως των σκοπών της κοινής γεωργικής πολιτικής και της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Κοινότητα, το αίτημα της αναιρεσείουσας θα μπορούσε να γίνει δεκτό μόνον αν προέκυπτε αναμφισβήτητα περίπτωση επείγοντος των ζητουμένων μέτρων.

76 Ο τρίτος λόγος περιέχει τέσσερα σκέλη.

77 Στο πρώτο σκέλος η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση προς τα προκύπτοντα από τις σκέψεις 55 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Συμβούλιο δεν έχει την εξουσία να αποφεύγει τον κίνδυνο συγκρούσεως μεταξύ δύο σκοπών της Συνθήκης, ήτοι της αναπτύξεως των ΥΧΕ και της κοινής γεωργικής πολιτικής, θεσπίζοντας δασμολογικές ποσοστώσεις. Συναφώς, αναπτύσσονται τέσσερα επιχειρήματα.

78 Πρώτον, ο κίνδυνος συγκρούσεως δεν προέρχεται άμεσα από τη Συνθήκη, αλλά δημιουργήθηκε τεχνητά από την Κοινότητα, η οποία δεν έλαβε υπόψη

τα άρθρα 132, παράγραφος 1, και 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης αυτής κατά τη διαμόρφωση της κοινής γεωργικής πολιτικής.

79 Δεύτερον, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής εξέλαβε εσφαλμένως ότι υφίστατο πράγματι έλλειψη ισορροπίας στις κοινοτικές αγορές του ρυζιού και της ζάχαρης.

80 Όσον αφορά την αγορά του ρυζιού, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής έπρεπε, κατ' αρχάς, να λάβει υπόψη τις απόψεις που διατύπωσαν ορισμένοι διάδικοι σε άλλες υποθέσεις εκκρεμείς ενώπιον του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου. Στη συνέχεια, όφειλε να εξετάσει ορθώς τα αποδεικτικά στοιχεία που του είχαν υποβληθεί, ειδικότερα δε την έκθεση που κατάρτισε το Ολλανδικό Οικονομικό Ινστιτούτο. Τέλος, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής ερμήνευσε εσφαλμένως τη δήλωση της Ιταλικής Κυβερνήσεως ότι η τιμή αγοράς για το ρύζι Indica στην Κοινότητα αντιστοιχούσε ήδη στο 93 % της τιμής παρεμβάσεως. Συγκεκριμένα, ενόψει της υπάρξεως μέτρων διασφαλίσεως 1997, η δήλωση αυτή αποδεικνύει ότι αυτό που επηρεάζει την τιμή του κοινοτικού ρυζιού δεν είναι οι εισαγωγές από τις ΥΧΕ.

81 Ως προς την αγορά της ζάχαρης, οι σκέψεις 55 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως δεν περιέχουν καμία κρίση από την οποία να συνάγεται η έλλειψη ισορροπίας.

82 Τρίτον, η αναιρεσείουσα αρνείται ότι προέβη κατά τη συνεδρίαση στις παρατηρήσεις που της αποδίδονται στην τελευταία φράση της σκέψεως 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά τις οποίες «όταν έληξε η περίοδος εφαρμογής δύο διαδοχικών μέτρων διασφαλίσεως, που διήρκεσαν τους έντεκα πρώτους μήνες του 1997, δεν είχε μεταβληθεί η οικονομική κατάσταση και είχε αυξηθεί ο κίνδυνος συγκρούσεως, οπότε έπρεπε να εξευρεθεί λύση μακράς πνοής».

83 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των κρίσεων που περιέχονται στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά τις οποίες «δεν αμφισβητείται ότι η μεταποίηση εντός των ΥΧΕ ρυζιού ή ζάχαρης προελεύσεως χωρών ΑΚΕ, μεταποίηση η οποία καθιστά δυνατό να αποκτήσουν τα προϊόντα αυτά καταγωγή ΥΧΕ, αποτελεί σχετικά απλή βιομηχανική διαδικασία και δεν απαιτεί δαπανηρές εγκαταστάσεις» και «το γεγονός αυτό θα ευνοούσε συνεπώς την ανάπτυξη των εξαγωγών ρυζιού ή ζάχαρης των Ολλανδικών Αντιλλών προς την Κοινότητα». Συναφώς, η αναιρεσείουσα επικαλείται, αφενός, το υψηλό επίπεδο του επενδυτικού κόστους των εργοστασίων κατεργασίας ρυζιού και ζάχαρης και, αφετέρου, τις διαπιστώσεις που περιέχονται στην έκθεση του Ολλανδικού Οικονομικού Ινστιτούτου που προσκομίστηκε πρωτοδίκως, κατά τις οποίες οι δυνατότητες εξαγωγής του ρυζιού των ΥΧΕ προς την Κοινότητα δεν μπορούσαν να υπερβούν το επίπεδο του έτους 1996.

84 Στο δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής εξέλαβε εσφαλμένως, στις σκέψεις 55 επ. της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το Συμβούλιο είχε την εξουσία να θεσπίσει δασμολογικές ποσοστώσεις στο εμπόριο με τις ΥΧΕ. Η αναιρεσείουσα προβάλλει τρία επιχειρήματα προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού.

85 Πρώτον, η σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως είναι αντίθετη προς το άρθρο 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης που απαγορεύει τις δασμολογικές ποσοστώσεις στο ρύζι και τη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου απαγορεύονται δασμοί και μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος επί των εισαγωγών στην Κοινότητα προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.

86 Δεύτερον, αν τα μέτρα που περιέχονται στην επίδικη απόφαση θεωρούνταν ποσοτικοί περιορισμοί ή μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος, θα απαγορεύονταν, από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, όσον αφορά τις εισαγωγές ΥΧΕ στην Κοινότητα. Επομένως, στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως εκλαμβάνεται εσφαλμένως ότι το Συμβούλιο είχε εξουσία να προβλέψει τέτοιου είδους μέτρα.

87 Τρίτον, η υπόθεση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο ότι το Συμβούλιο είχε την εξουσία να θεσπίσει δασμολογικές ποσοστώσεις ή ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος είναι σαφώς ασυμβίβαστη προς τη νομολογία του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου. Η αναιρεσείουσα αναφέρεται συναφώς στις αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305), και της 22ας Απριλίου 1997, C-310/95, Road Air (Συλλογή 1997, σ. I-2229), οι οποίες έθεσαν την αρχή του μη δυνάμενου να ανατραπεί «κεκτημένου ΥΧΕ».

88 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου δεν μπορούσε να επιτρέψει στο Συμβούλιο να επιβάλει δασμολογικές ποσοστώσεις όσον αφορά το ρύζι λόγω της δυσχερούς καταστάσεως στην οποία βρίσκονταν οι κοινοτικοί παραγωγοί ρυζιού οι οποίοι είχαν ενθαρρυνθεί να εισάγουν ρύζι Indica. Συγκεκριμένα, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής εξάρτησε τα συμφέροντα των ΥΧΕ, που απορρέουν άμεσα από τη Συνθήκη, από πτυχές της κοινής γεωργικής πολιτικής που καθορίζονται σε πράξεις παραγώγου δικαίου.

89 Στο τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής δεν μπορούσε να θεωρήσει, όπως το έπραξε στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν ήταν εξασφαλισμένο ότι ο ενδεχόμενος καθορισμός κατώτατης τιμής θα παρείχε τη δυνατότητα να αποφευχθούν νέες διαταραχές. Συγκεκριμένα, πρώτον, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου αγνόησε τελείως την ύπαρξη και τον πολύπλοκο χαρακτήρα του συστήματος κατωτάτων τιμών των Ολλανδικών Αντιλλών. Δεύτερον, σε αντίθεση προς τα προκύπτοντα από τη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η αναιρεσείουσα σαφώς αντέκρουσε τα επιχειρήματα του Συμβουλίου που αφορούσαν τις δυσκολίες που συνδέονταν με ένα τέτοιο σύστημα κατωτάτων τιμών, αναφερόμενη ειδικότερα στην αλληλογραφία που διεξήχθη μεταξύ της Μόνιμης Αντιπροσωπείας των Κάτω Χωρών και της Επιτροπής. Τρίτον, η αναιρεσείουσα τονίζει ότι τέτοιου είδους συστήματα που προτείνονται από τρίτες χώρες γίνονται αποδεκτά από την Κοινότητα ως εναλλακτικές δυνατότητες σε σχέση με την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Τέλος, σε περίπτωση δυσκολιών με ένα σύστημα κατωτάτων τιμών, παραμένει πάντοτε δυνατή ως διέξοδος η χρησιμοποίηση μέτρων διασφαλίσεως, ενώ ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής θα μπορούσε επίσης να μεταρρυθμίσει ή να ακυρώσει τα θεσπισθέντα προσωρινά μέτρα.

90 Κατά το Συμβούλιο, τα τρία πρώτα σκέλη του τρίτου λόγου αναιρέσεως δεν αφορούν το επείγον των ζητηθέντων μέτρων και τη στάθμιση των συμφερό-

ντων, αλλά αφορούν το κύρος της επίδικης αποφάσεως και αναφέρονται σε λόγους ακυρώσεως που η αναιρεσείουσα είχε προβάλει στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν επικαλέστηκε όμως προς στήριξη του fumus boni juris της αιτήσεώς της λήψεως προσωρινών μέτρων. Επομένως, πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτοι.

91 Ως προς το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου, το Συμβούλιο επισημαίνει τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά την οποία, ανεξάρτητα από τις δυσχέρειες που συνδέονται με ένα σύστημα κατωτάτων τιμών, ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής δεν μπορεί κατ' αρχήν να υποκαταστήσει το Συμβούλιο στην εκτίμησή του.

92 Η Επιτροπή, εξάλλου, διατυπώνει χωριστές παρατηρήσεις για καθένα από τα τέσσερα σκέλη του τρίτου λόγου.

93 Όσον αφορά τον κίνδυνο συγκρούσεως μεταξύ δύο σκοπών της Συνθήκης, ο οποίος αποτελεί αντικείμενο επικλήσεως στο πρώτο σκέλος, η Επιτροπή θεωρεί, κατ' αρχάς, ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής δεν έλαβε θέση επί της αρμοδιότητας του Συμβουλίου, αλλά απλώς περιέγραψε το περιεχόμενο της επίδικης αποφάσεως. Στη συνέχεια, προβάλλει ότι η έλλειψη ισορροπίας στις οικείες κοινοτικές αγορές δεν αποτέλεσε αντικείμενο υποθετικής εκδοχής εκ μέρους του αρμόδιου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, αλλά συνήχθη από εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο στάδιο της αναιρέσεως. Ως προς το τέταρτο επιχείρημα που προβάλλει η αναιρεσείουσα, αυτό αποτελεί άμεση αμφισβήτηση της ορθότητας των πραγματικών εκτιμήσεων που πραγματοποιήθηκαν πρωτοδίκως.

94 Ως προς το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου, που αφορά την αρμοδιότητα του Συμβουλίου να θεσπίσει δασμολογικές ποσοστώσεις στο εμπόριο με τις ΥΧΕ, η Επιτροπή, όπως και το Συμβούλιο, θεωρεί ότι το σκέλος αυτό είναι απαράδεκτο καθόσον με αυτό τίθεται ένα ζήτημα που αφορά το fumus boni juris και το οποίο δεν είχε υποβληθεί στον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου.

95 Ως προς το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου, η Επιτροπή προβάλλει ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής ουδόλως προέβη στην εκτίμηση της εγκυρότητας της προσεγγίσεως που προέκρινε το Συμβούλιο κατά τη στάθμιση των συμφερόντων των ΥΧΕ με τα συμφέροντα της κοινής γεωργικής πολιτικής, εκτίμηση που εμπίπτει στο πλαίσιο της εξετάσεως του fumus boni juris, αν η αναιρεσείουσα το είχε ζητήσει. Από την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής εκτίμησε απλώς αν η πλάστιγγα των συμφερόντων έκλινε υπέρ ή όχι της λήψεως των προσωρινών μέτρων.

96 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου θέτει ζήτημα ορθού χαρακτηρισμού των περιστατικών σύμφωνα με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη και, επομένως, είναι απαράδεκτο.

Εκτίμηση

97 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το πρώτο επιχείρημα που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, καθώς και το δεύτερο και τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναφέρονται σε επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της κύριας προσφυγής κατά του κύρους της επίδικης αποφάσεως.

98 Όμως, εφόσον από την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν επικαλέστηκε την επιχειρηματολογία αυτή για να στηρίξει το fumus boni juris της αιτήσεώς της αναστολής, δεν μπορεί να προσαφθεί στον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου ότι δεν την έλαβε υπόψη, όταν προέβη στη στάθμιση του συμφέροντος της Κοινότητας, αφενός, με το συμφέρον της αναιρεσείουσας, αφετέρου.

99 Ως προς το τρίτο επιχείρημα που προβάλλεται προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου, με το οποίο η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την ακρίβεια ορισμένων φράσεων που της αποδίδει ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής, αρκεί η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, το στοιχείο αυτό δεν είναι καθοριστικό στο πλαίσιο της συλλογιστικής που ακολούθησε ο δικαστής αυτός.

100 Τέλος, με το δεύτερο και το τέταρτο επιχείρημα που προβάλλονται προς στήριξη του πρώτου σκέλους και με το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου η αναιρεσείουσα επιδιώκει να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση των περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του αρμόδιου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, πράγμα που δεν επιτρέπεται στο πλαίσιο αναιρέσεως, για τους λόγους που υπενθυμίζονται στις σκέψεις 56 και 68 της παρούσας διατάξεως.

101 Επομένως, ο τρίτος λόγος της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου που αφορά το fumus boni juris

Επιχειρήματα των διαδίκων

102 Όσον αφορά την έλλειψη του fumus boni juris στην αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η εκτίμηση που περιέχεται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη είναι πενταπλώς πεπλανημένη.

103 Πρώτον, εφόσον η προβληματική που συνιστούσε τον μοναδικό λόγο της αιτήσεως αποτελούσε συγχρόνως το αντικείμενο δύο διαδικασιών εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου έπρεπε να λάβει υπόψη τις σοβαρές αμφιβολίες που διατυπώνουν τα εθνικά δικαστήρια στο πλαίσιο αυτών των διαδικασιών.

104 Δεύτερον, η ερμηνεία του άρθρου 240, παράγραφος 3, της αποφάσεως ΥΧΕ, που περιέχεται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, είναι προδήλως αντίθετη προς τη φυσιολογική έννοια που πρέπει να αποδοθεί στο γράμμα αυτής της διατάξεως, κατά την οποία η προθεσμία των πέντε ετών είναι δεσμευτική.

105 Τρίτον, η ερμηνεία αυτή είναι εξάλλου προφανώς εσφαλμένη ενόψει της θέσεως της εν λόγω διατάξεως στην απόφαση ΥΧΕ.

106 Τέταρτον, η ερμηνεία που περιέχεται στην αναιρεσιβαλλομένη διάταξη είναι προφανώς ασυμβίβαστη με τους αναπτυξιακούς στόχους της αποφάσεως ΥΧΕ, διότι στερεί τις ΥΧΕ και τις επιχειρήσεις που επιθυμούν να προβούν σε επενδύσεις στις χώρες αυτές από την ασφάλεια δικαίου που είναι ουσιώδης για τη μικροοικονομική και μακροοικονομική ανάπτυξη.

107 Πέμπτον, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της ορθότητας της ερμηνείας, με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, των προπαρατεθεισών αποφάσεων του Δικαστηρίου Hansen και Balle και Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής.

Εκτίμηση

108 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι εν προκειμένω η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε από τον αρμόδιο για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή όχι μόνο λόγω της ελλείψεως fumus boni juris της αιτήσεως αυτής, αλλά και διότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης δικαιολογούσας την αναστολή της επίδικης αποφάσεως.

109 Ειδικότερα, τα χωρία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως που αφορούν το fumus boni juris αναπτύσσονται ως εκ περισσού, καθόσον ο αρμόδιος για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστής διαπίστωσε, χωριστά και ανεξάρτητα από την εξέταση του fumus boni juris, ότι δεν συντρέχει προϋπόθεση του επείγοντος.

110 Όμως, από τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο της αναιρέσεως δεν προέκυψε η ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της τελευταίας αυτής προϋποθέσεως.

111 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος της αναιρέσεως που αφορά το fumus boni juris, δεδομένου ότι δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την έλλειψη επείγοντος ως προς τα ζητούμενα μέτρα, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση, έστω και μερική, της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως [προπαρατεθείσα διάταξη SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 31, προπαρατεθείσα διάταξη Chaves Fonseca Ferrão κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 18, και διάταξη της 15ης Απριλίου 1998, C-43/98 P(R), Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-1815, σκέψη 40]. Επομένως, δεν χρειάζεται να εξεταστεί.

112 Ενόψει του συνόλου των προηγουμένων σκέψεων, η αναίρεση πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

113 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

114 Η Επιτροπή, η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνοντες διάδικοι, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Κυβέρνηση των Ολλανδικών Αντιλλών στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 25 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias